

РЕШЕНИЕ

№ 159

гр. Бургас, 26.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, III ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на седемнадесети юни през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Цвета Ж. Попова

Членове: Ангел Д. Гагашев

Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Лена Р. Димитрова
в присъствието на прокурора Сузана Тодорова Чинева-Койнова (РП-Бургас)
като разглежда докладваното от Ангел Д. Гагашев Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20222100600406 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази:

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 313 и сл. от НПК.

Образувано е по въззивна жалба на адв. Сава Каров от БАК, действащ
като упълномощен защитник на подсъдимия Г. К. И. с ЕГН *****,
против Присъда № 28 от 15.03.2022 г. на Районен съд – Бургас, постановена
по НОХД № 4169/2021 г. по описа на същия съд.

С атакуваната присъда, подсъдимият Г. И. е признат за виновен, че на
13.08.2018 г. в град Бургас, в ж.к. „Меден рудник”, на бул. „Александър Гев
Коджакафалията” срещу блок № 297, на пешеходна пътека тип „Зебра” (с
маркировка М8.1), при управление на моторно превозно средство – лек
автомобил марка „Мерцедес”, модел „Ц 220 ЦДИ”, с рег. № ***, нарушил
правилата за движение, визирани в чл. 5, ал.1, т.1 и ал.2, т.1 от ЗДвП, в чл. 20,
ал.2 от ЗДвП и в чл. 119, ал. 1 от ЗДвП, поради което допуснал
пътнотранспортно произшествие и по непредпазливост причинил на З. Т. С. с
ЕГН ***** средни телесни повреди, изразяващи се в компресионно

счупване на девети гръден прешлен, довело до трайно затруднение движението на снагата за срок от около 3-5 месеца при обичаен ход на оздравителния процес; счупване на три ребрени дъги в дясно (3-та, 7-ма и 8-ма), довело до трайно затруднение движението на снагата за срок от около 1,5 месеца при обичаен ход на оздравителния процес, поради което и на основание чл. 343, ал.3, б. „а”, вр. ал.1, б. „б“, вр. чл. 342, ал.1 и чл. 54 от НК е осъден на една година лишаване от свобода, чието изпълнение е отложено на основание чл. 66 от НК за изпитателен срок от три години. На основание чл. 343Г от НК, подсъдимият И. е осъден и на лишаване от право да се управлява МПС за срок от една година и два месеца.

Със същата присъда, подсъдимият Г. И. е осъден да заплати направените в досъдебното производство разноски в размер на 658,80 лева (шестстотин петдесет и осем лева и 80 ст.) за изготвени експертизи, платими по сметка на ОД на МВР – Бургас, както и да заплати на Районен съд – Бургас сумата от 40 (четиридесет) лева за направените от съда разноски по делото за възнаграждение на вещо лице, а също и 5 (пет) лева като държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист.

С атакуваната присъда, подсъдимият Г. И. е осъден да заплати на частния обвинител З. Т. С., ЕГН *****, сумата от 500 (петстотин) лева за направените от нея разноски по делото за адвокатска защита.

С атакуваната присъда, първоинстанционният съд се е произнесъл и по въпроса за съдбата на веществените доказателства, приложени по делото, като е разпоредил същите да се съхраняват по делото до изтичане сроковете в ПАС за съхраняване на същото, след което да се унищожат.

Първоинстанционната присъда е обжалвана от упълномощения защитник на подсъдимия И. като незаконосъобразна и неправилна. Въззивната жалба е бланкетна и с нея не се навеждат конкретни доводи в подкрепа на твърдените пороци. Претендира се и за явна несправедливост на наложеното наказание, като в тази връзка се твърди, че първостепенният съд не се е съобразил с множеството смекчаващи отговорността на подсъдимия И. обстоятелства, установени по делото, вкл. и с факта, че същият веднага е оказал помощ на пострадалата. Моли за отмяна на обжалваната присъда и постановяване на нова, с която подсъдимият да бъде изцяло оправдан по предявеното му обвинение, поради наличие на случайно деяние.

В съдебното заседание пред въззивната инстанция, представителят на прокуратурата изразява становище за неоснователност на въззивната жалба. Намира атакуваната присъда за обоснована, тъй като фактическите положения, приети за установени, съответствали на доказателствения материал, събран и проверен след проведено от контролираната инстанция обективно, всестранно и пълно разследване. Смята атакуваната присъда за законосъобразна, както защото е постановена при липса на допуснати нарушения на процесуалните правила, така и поради правилното приложение на материалния закон. Намира обжалваната присъда и за справедлива, тъй като наложеното наказание на подсъдимия Г. И. е било правилно индивидуализирано от районния съд, доколкото е било съобразено по вид и размер със степента на обществена опасност на деянието и на дееца. Моли обжалваната първоинстанционна присъда да бъде потвърдена изцяло.

В съдебното заседание пред въззивния съд, частният обвинител З. С., редовно призована, не се явява и не изразява лично отношението си към подадената въззивна жалба. Представляващият я в съдебната зала неин повереник моли присъдата да бъде потвърдена изцяло като законосъобразна, обоснована и постановена при липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Според него, първоинстанционният съд е взел решението си при пълно и всестранно изследване на фактическата обстановка, като се е позовал на събраните в хода на съдебното следствие доказателствени материали, прилагайки суверенното си право да прецени кои доказателствени средства да приеме за достоверни и кои не. Според повереника на частния обвинител, правилно районният съд не е приел за основателно възражението на защитата за прилагане разпоредбата на чл. 15 от НК – случайно деяние, тъй като прилагането на този оневиняващ принцип е възможно само ако се установи, че подсъдимият не е извърши, визираните в присъдата нарушения по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, както и специалната разпоредба на чл. 119 същия закон. В хода на делото обаче, била установена пряката причинно-следствена връзка между допуснатите нарушения от подсъдимия и причинените увреждания на частния обвинител. Относно наложените наказания на подсъдимия И., повереникът намира, че доколкото те са определени при превес на смекчаващите вината обстоятелства, в никакъв случай не могат да се приемат за прекомерно тежки, още повече, че са в размер на минимално определените за този вид престъпление. Моли за

потвърждаване на обжалваната присъда.

В съдебното заседание пред въззивния съд, подсъдимият Г. И., редовно призован, се явява и поддържа въззивната жалба. Изразява съжаление за случилото се, но отрича в момента на инцидента да е отклонил вниманието си, обръщайки се назад и забавлявайки се с приятелите си в колата, както твърди пострадалата. Моли да бъде оправдан.

Защитникът на подсъдимия поддържа въззивната си жалба. Изразява недоволството си от начина, по който първостепенният съд е анализирал събраните доказателствени материали по делото, което се е отразило на правилността на съдебния акт, като възраженията му са свързани по-специално с показанията на разпитаните свидетели, пътували в автомобила на подсъдимия по време на инцидента, които първата инстанция е отказала да кредитира като достоверни само защото са били приятели на И..

Защитникът смята, че основна причина за настъпването на ПТП е било поведението на пострадалата, която е следвало да спре движението си, виждайки приближаващият автомобил. Защитникът аргументира твърдението си със становище на ВКС, отразено в едно от ТР на ОСНК за 2019 г.

Защитникът изразява несъгласие с доводите на първоинстанционния съдебен състав, че подсъдимият И. е нарушил няколко норми на ЗДвП, включително особените разпоредби на чл. 119 от ЗДвП. Според него, вещото лице по назначената автотехническа експертиза е посочило, че пострадалата е попадала в опасната зона за спиране на автомобила, който се е движел със скорост в рамките на разрешената за населеното място при условия, близки до идеалните.

Защитникът намира наложеното на подсъдимия наказание за явно несправедливо като изразява становище, че липсата на достатъчен опит като водач на МПС от страна на И., не следва да се тълкува в негова вреда при определяне на наказанието. Моли за отмяна на първоинстанционната присъда и за оправдаване на подсъдимия Г. И. по предявеното му обвинение.

Бургаският окръжен съд, в качеството си на въззивна инстанция, след като се запозна с изложеното в писмената въззивна жалба, като изслуша явилите се страни в с.з., като обсъди изтъкнатите от тях доводи и съображения, като прецени наличния по делото доказателствен материал и като извърши цялостна проверка относно правилността на атакувания съдебен

акт в пределите, поосчени в чл. 314 ал.1 от НПК, изведе следните фактически и правни изводи:

Въззивната жалба, с която е сезиран настоящият съд, се явява процесуално допустима, доколкото е предявена в законоустановения срок от легитимна страна в наказателното производство, имаща правен интерес и процесуално право да иска проверка на не влязъл в сила съдебен акт, подлежащ на въззивен контрол по реда на глава XXI от НПК. По същество, въззивната жалба се явява неоснователна.

От приобщените по делото доказателства се установява следното от фактическа страна:

Подсъдимият Г. К. И. е роден на *** г. в гр.***, *** гражданин е, има завършено *** образование, учи в ****, ***, ***. Правоспособен водач на МПС е от месец юни 2018 г. и притежава свидетелство за управление на МПС № 283642853 за категории „В“ и „М“. В информационната система на сектор „ПП“ при ОД на МВР-Бургас са регистрирани няколко наложени му административни наказания по Закона за движение по пътищата (ЗДвП) и Правилника за прилагането му (ППЗДвП) – с един брой НП и със седем броя фишове (л. л. 184 и 185 от ДП).

На 13.08.2018 г около 18:00 часа, пострадалата З. С. посетила аптека „Екстрафарм“, находяща са в гр. Бургас, ж.к.“Меден Рудник“ бл.297, откъдето закупила от свидетеля Д. Х., работещ там като фармацевт, лекарства за себе си. След покупката С. излязла от аптеката и се насочила към пешеходната пътека на бул. „А. Г. Коджакафалията“ с намерението да я пресече, за да се прибере в дома си. Вървяла бавно. Застанала на бордюра и поглеждайки наляво преди да стъпи на пешеходната пътека, видяла, че на разстояние от около седем-осем метра от пешеходната пътека, в бус-лентата, била спряна лека кола, червена на цвят. Други автомобили, спрени в бус-лентата нямало. Свидетелката С. погледнала към светофара наляво и видяла там лек автомобил, тъмен на цвят. Преценила, че до пристигането на този тъмен на цвят автомобил ще може да премине през пешеходната пътека и стъпила на нея. Очертаната на пътното платно пешеходна пътека била тип „зебра“ (М 8.1). Денят бил слънчев, времето – сухо.

По същото време, подсъдимият Г. И. управлявал лек автомобил марка „Мерцедес“ модел „Ц 220 ЦДИ“ с рег. № ***, собственост на дядо му И. Ш.

И. с ЕГН *****, като се движел с него по бул. „А. Г. Коджакафалията“. В автомобила били и приятелите на подсъдимия – свидетелят Д.Т., който седял на предната дясна седалка и свидетелят М. М. – на задната седалка. Тримата пътували по бул. „А. Г. Коджакафалията“ в посока ул. „Въстаническа“ – към заведение за хранене.

Движейки се по булеварда, след като преминал светофарната уредба, подсъдимият И. предприел изпреварване на лек автомобил, в който били свидетелите Л. и М. К., и продължил движението си, но в средната лента за движение по пътното платно на булеварда, в посока към ул. „Въстаническа“, като скоростта на автомобила му била около 50 км/ч. Пътят бил сух, асфалтът равен. Нямаło интензивно движение на автомобили и пешеходци. Платното за движение, в посоката, по която се движел И., било с три ленти за движение, като дясната била предназначена за автобуси от градския транспорт, включително и тролейбуси. Напречно на булеварда имало добре различима пътна маркировка пешеходна пътека тип „зебра“ (с маркировка тип М8.1). На около 30 метра преди пешеходната пътека имало поставен знак В27 „Забранен е престоят и паркирането“. В бус лентата имало паркирани автомобили в нарушение на тази забрана въведена с пътния знак В27.

Приближавайки към средата на пешеходната пътека по платното, където в средната лента се движел и лекия автомобил на подсъдимия И., пострадалата С., която поради болестта си се движела бавно, се огледала и забелязала лекия автомобил, управляван от подсъдимия, който намалил скоростта, но не спрял. Настъпил сблъсък между лекия автомобил и пешеходката, като ударът бил в централната предна част на лекия автомобил марка „Мерцедес“ и в лявата страна на тялото на С.. От удара С. паднала на таза и на гръбнака си. Подсъдимият и спътниците му веднага слезли от лекия автомобил, като качили пострадалата на задната седалка и я откарали до спешния център в болница „Бургасмед“, където ѝ била оказана спешна помощ.

Преди настъпването на ПТП-то, зад автомобила на подсъдимия, се движел автомобилът, управляван от свидетеля М. К.. На предната седалка до него се возела свидетелката Л. К.. Тя видяла, че пострадалата била блъсната от движещият се пред тях автомобил и се обадила на тел. 112, за да повика за помощ.

Докато бил в болницата, при подсъдимия пристигнали пътни полицаи, които направили проверка на документите му и го тествали за алкохол.

Видно от изготвената в ДП съдебномедицинска експертиза (л. л. 130-131 от ДП), следствие на настъпилото пътнотранспортно произшествие, като преки и непосредствени последици от него, на пострадалата С. били причинени две средни телесни повреди, а именно: компресионно счупване на 9 (девети) гръден прешлен, довело до трайно затруднение на движението на снагата за срок от около 3-5 месеца, при обичаен ход на оздравителния процес и счупване на три ребрени дъги (3-та, 7-ма и 8-ма), довело да трайно затруднение на движението на снагата за срок от около 1,5 месеца, при обичаен ход на оздравителния процес.

От заключението на изготвената в хода на ДП автотехническа експертиза е видно, че в момента когато пешеходката С. е предприела пресичане на пътното платно, навлизайки в бус-лентата, лекият автомобил марка „Мерцедес“ е отстоял на около 55 метра разстояние от мястото на удара, а пешеходката – на около 6 метра. Пострадалата С. не е попадала в опасната зона за спиране на лекия автомобил, като според експерта, водачът в първоначалния момент не е възприел жената, поради ограничената видимост от паркираните неправилно автомобили. Възприел я е едва когато е бил на разстояние от около 25 метра от мястото на удара, в който момент пешеходката е попадала в опасната зона за спиране (която е била 29 метра). Подсъдимият не е имал възможност да спре при избраната от него скорост от 50 км/ч, която се явява и максимално допустимата в този участък. В момента на удара скоростта на МПС била 30 км/ч. Според вещото лице, причината за произшествието е неосигуреното предимство за пешеходката З. С., намираща се на пешеходната пътека, от водача на лекия автомобил И., който не е съобразил скоростта на автомобила с конкретната пътна обстановка, видимостта и неправилно спрелите в бус лента автомобили.

Гореизложената фактическа обстановка бе установена от въззивния съд въз основа на извършен самостоятелен анализ и оценка на доказателствените материали по делото, в съответствие с правомощието му да извършва цялостна проверка на правилността на съдебния акт, както и правото му да приема за установени и други фактически положения (когато има основания за това). Същата съвпада, по отношение на съставомерните факти и

обстоятелства, както и по отношение на тези, явяващи се предмет на делото, с фактическата обстановка, възприета от първостепенния съд и намира своята несъмнена доказателствена опора в доказателственият материал по делото – показанията на свидетеля М. М. от досъдебното производство, прочетени по реда на чл. 281, ал.4, вр. ал.1, т.2 предл. второ от НПК в първоинстанционното следствие (л. 94 от ДП); показанията на свидетелката Л. К. от досъдебното производство, прочетени по реда на чл. 281, ал.4, вр. ал.1, т.2 предл. второ от НПК в първоинстанционното следствие (л. 95 от ДП), показанията на разпитаните в първоинстанционното следствие свидетели М. К., Д. Х., В. Д., М. Р., както и показанията на пострадалата С., дадени от нея в първоинстанционното следствие; заключенията на вещите лица по назначените експертизи: съдебномедицинска експертиза (л. л. 130-132 от ДП) и съдебна автотехническа експертиза (л. л. 109- 125 от ДП); писмени доказателствени средства: протокол за оглед на местопроизшествието (л. л. 101-107 от ДП), ведно с изготвения към него фотоалбум; писмени доказателства: справка за съдимост на подсъдимия (л. 86 от делото), медицинска документация (л. л. 60-76 от ДП), констативен протокол за ПТП с пострадали лица (л. л. 88-89 от ДП), справка за нарушител-водач (л. л. 184 и 185 от ДП).

Настоящият въззивен съд констатира, че в мотивите си районният съд е посочил ясно и недвусмислено доказателствените материали, които е ползвал, за да изгради своите фактически изводи, като е изложил и кратки, но достатъчно разбираеми доводи защо кредитира едни доказателства, а други – не, които настоящият въззивен състав споделя. Оплакването на защитника, че неправилно районният съд е игнорирал показанията на разпитаните в първоинстанционното следствие свидетели Д. Т. и М. М., само защото били приятели на подсъдимия и били заинтересовани от изхода на делото, настоящият въззивен съдебен състав намира за неоснователно. Показанията на посочените свидетели, особено касателно механизма на произшествието и обстоятелствата, довели до него, не следва да се кредитират, не само защото тези свидетели действително са заинтересовани от изхода на делото като приятели на подсъдимия, но преди всичко защото изнесените от тях факти и обстоятелства противоречат на фактологията, установена чрез другите доказателствени източници, събрани по делото и кредитирани от съда като достоверни и относими към предмета на доказване; техните показания

противоречат включително и на заключението по изготвената автотехническа експертиза. Районният съд е посочил конкретните противоречия, поради което настоящият въззивен съд не намира за нужно да ги преповтаря.

Доказателствата и доказателствените средства са били изследвани и анализирани задълбочено, както в тяхната съвкупност, така и поотделно, като в тази връзка районният съд не е допуснал логически грешки. Извършената от първостепенният съд аналитична дейност е описана в мотивите на обжалваната присъда достатъчно ясно, което позволява на въззивната инстанция да разбере каква е действителната воля на решаващият съд и как е формирана. Следователно първостепенният съд е изпълнил задължението си, произтичащо от разпоредбата на чл. 305 ал.3 от НПК.

Настоящият въззивен състав възприема изцяло не само направената от районния съд преценка на събраните в първоинстанционното съдебно следствие доказателствени материали, но и обоснованите в резултат на тази преценка доказателствени изводи относно фактите. Няма основание да се приеме, че фактическата обстановка по делото е останала неизяснена. Настоящият въззивен състав напълно споделя изводите на решаващият съд, че посочените от него и събрани по делото писмени и гласни доказателства и доказателствени средства са не само относими към предмета на делото, но и достатъчни за изясняване на фактическата обстановка по правния спор.

При така установената фактическа обстановка, след преценка на всички релевантни за делото доказателства поотделно и в тяхната взаимна връзка съгласно чл. 14 от НПК, настоящият въззивен състав намира за обоснован правният извод на първоинстанционния съд, че следва да се ангажира наказателната отговорност на подсъдимия Г. И., доколкото същият е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл. 343, ал. 3, б. „а”, вр. ал. 1, б. „б“, вр. чл. 342, ал. 1.

Настоящият въззивен състав намира за безспорно установено по делото, че с действията си, подсъдимият И. е допуснал само две от посочените в обвинителния акт нарушения на правилата за движение, установени в ЗДвП, а именно – на чл. 20, ал.2 от ЗДвП и на чл. 119, ал.1 от ЗДвП, доколкото приема, че само те са в причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП и последвалия от него общественоопасен резултат.

Настоящият въззивен състав напълно споделя правните изводи на

районния съд, касаещи нарушаване на правилото по чл. 20, ал.2 от ЗДвП от страна на подсъдимия. Съгласно тази разпоредбата водачите на пътни превозни средства постоянно са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие; водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. В конкретният случай, макар подсъдимият да е управлявал превозното средство със допустимата за градски условия скорост от 50 км/ч, тази скорост не е била съобразена по смисъла на чл. 20, ал.2 от ЗДвП. Както правилно е посочил първостепенният съд, при избора си на скорост, И. е бил длъжен се съобрази с обстоятелството, че приближава пешеходна пътека, както и че в стоящата вдясно от него бус-лентата има спрени леки автомобили, които реално му пречат да забележи пешеходците, които биха предприели пресичане на въпросната пешеходна пътека. Наличието на спрени коли е било възприето от И. при придвижването му към пешеходната пътека, т.е., той е имал обективната възможност да възприеме настъпилата промяна в пътната обстановка и съобразно нея да редуцира скоростта си до по-ниска, така че да може да спре пред пешеходната пътека, ако на нея, внезапно за водача, се окаже пресичащ пешеходец. Относно възражението на защитата, че И. се е движел с разрешена скорост, следва да се напомни, че разпоредбата на чл. 21, ал.1 от ЗДвП въвежда задължение на водачите да не превишават посочените там стойности, но не представлява своеобразна забрана те да карат с по-ниска скорост, ако това се налага с оглед обстоятелствата. Напротив, разпоредбата на чл. 20, ал.2 от ЗДвП задължава водачите да карат и с по-ниска скорост от определената по чл. 21, ал.1 от ЗДвП или въведена като задължение с пътен знак, щом тази по-ниска скорост се явява безопасна, т.е., така съобразена с обстоятелствата, посочени в чл. 20, ал.2, че би позволила на водача при опасност да намали веднага или спре (вж. в този смисъл и Р 493-2000 - I НО, Р -154-2000 - II НО и др.).

Настоящият въззивен състав изцяло се солидаризира с правните изводи на контролираната инстанция и досежно наличието на нарушение на чл. 119, ал.1 от ЗДвП, поради което намира за ненужно да ги преповтаря или да

излага допълнителни съображения в тази насока.

Налице е пряка причинно-следствена връзка между виновното нарушаване на посочените конкретни правила за движение от страна на подсъдимия и причинения съставомерен резултат. В резултат на неизпълнение на вменените му с чл. 20, ал.2 от ЗДвП и чл. 119, ал.1 от ЗДвП задължения, подсъдимият Г. И., въпреки задействането на спирачната система на автомобила, не успял да спре пред пешеходната пътека, в резултат на което последвал удар между неговия автомобил и тялото на пострадалата. В резултат на този удар, пострадалата паднала пред автомобила и получила, описаните в съдебномедицинската експертиза телесни увреждания, представляващи средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал.1 от НК, тъй като са довели до трайно затруднение на движението на снагата на пострадалата за повече от 1,5 месеца. Видно от заключението по назначената автотехническа експертиза, ПТП-то е могло да бъде предотвратено, ако към момента на възникване на опасността (навлизането на пешеходката С. в буслентата) подсъдимият е съобразил наличието на спрени превозни средства, ограничаващи видимостта му към предполагаемите пешеходци, които биха могли да предприемат пресичане по пешеходната пътека, към която И. приближавал, и да намали скоростта на превозното средство до около и под 45 км/ч. Неоснователни са възраженията на защитата, че основна причина за настъпването на ПТП е било поведението на пострадалата, която е следвало да спре движението си по пешеходната пътека, виждайки приближаващият автомобил. Видно от доказателствения материал по делото, С. е изпълнила задълженията си, вменени ѝ с разпоредбите на чл. 113 и чл. 114 от ЗДвП. Не може да се приеме, че същата е започнала пресичането на пешеходната пътека внезапно – същата се е огледала, видяла е приближаващия се автомобил на подсъдимия, преценила е, че същият е достатъчно далеч, за да може тя безпрепятствено да премине през пешеходната пътека и е продължила движението си. Появяването на пострадалата С. е било внезапно за подсъдимия не заради поведението ѝ, а заради липсата на пълна концентрация у И. върху пътната обстановка и липсата на изградени трайни навици за управление на автомобила, които обстоятелства са му попречили да съобрази наличието на препятствия, ограничаващи видимостта му и с които да съобрази скоростта на движение на автомобила, който управлява. Не може да се приеме, че пешеходката С. е пресичала при ограничена видимост – за

нея такова ограничение не е имало, тя е видяла приближаващият се автомобил и е предприела пресичане на пътното платно на пешеходна пътека – обстоятелство, изключващо в конкретния случай упрек за нарушаване на чл. 114, т.2 от ЗДвП. Що се отнася до възражението, че същата е трябвало да се върне, щом види автомобила, същото е неоснователно – законът не изисква от пешеходците подобно поведение, тъй като водачите на превозните средства имат задължение да пропуснат пресичащите пешеходна пътека пешеходци, респ. да спрат пред пешеходната пътека. Наказателната отговорност при нарушаване разпоредбата на чл. 119 от НК не е обвързана с поведението на пешеходеца на пешеходната пътека – няма значение дали пешеходеца проявява колебливост при движението си или пък водача е преценил, че пешеходецът може безпрепятствено да премине през пешеходната пътека (Р 200-1977-III НО).

Предвид изложеното и с оглед указанията за правилното приложение на Особената част на НК, касаеща престъпленията по транспорта, дадени с ППВС № 1 от 1983 г., а именно, че нарушаването правилата за движение при управление на превозните средства следва да е в пряка причинна връзка с настъпилите общественоопасни последици, настоящият въззивен състав прие, че следва да измени обжалваната присъда, като я отмени в частта ѝ, с която подсъдимият е признат за виновен, че е извършил престъплението, нарушавайки разпоредбата на чл. 5, ал.1, т. 1 и чл. 5, ал.2, т.1 от ЗДвП. Тези норми са такива от общ характер, те не създават конкретни задължения за водачите на МПС и следователно не може да бъде предмет на самостоятелно нарушение, затова безспорно не са в причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП. Що се отнася до нормата на чл. 116 от ЗДвП, същата е неприложима в конкретния случай. С. не попада в нито един от изброените случаи. Това, че тя е с 56% нетрудоспособност, установена от ТЕЛК, не означава, че същата попада в категорията инвалиди, въведена с нормата на чл. 116, ал.1 ЗДвП, т.е. лица с трайни увреждания, които са и трудно подвижни. Инвалидността по смисъла на чл. 116 от ЗДвП е признак, който следва да бъде обективен, съществуващ към момента на деянието и най-важното да е видим, различим за дееца. В случаят, пострадалата дори не се е движила, ползвайки помощни средства.

Неоснователни са възраженията на защитата досежно приложението на чл. 15 от НК в настоящият случай. Районният съд е отговорил аргументирано

защо не приема това, направено и пред него възражение, като настоящият въззивен съдебен състав напълно се солидаризира с изложените по този повод доводи. Следва да се посочи само, че трайната съдебна практика подкрепя доводите на контролираната инстанция – случайно деяние е налице, когато водачът на превозното средство не е осъществил нарушение на правилата за движение по пътищата и е бил поставен в невъзможност да изпълни задълженията си, и да предотврати настъпването на вредните последици (Р 315-1988-III НО, Р 318-1988-III НО, Р 23-1987-III НО и др.). Последното означава, че случайно деяние би могло да е налице, ако опасността възникне внезапно и непредвидено в опасната зона и настъпят съставомерните последици (Р 42-85-III НО), но в конкретният случай, опасността не е възникнала внезапно и не е била в опасната зона на автомобила, управляван от подсъдимия – от заключението на автотехническата експертиза става ясно, че в момента когато С. е предприела пресичане на пътното платно (пресичането на бус-лентата), автомобилът на И. се е намирал на разстояние от 55 метра от мястото на удара, което разстояние е по-голямо от опасната зона при скорост от 50 км/ч.

Деянието е извършено на пешеходна пътека, ясно обозначена с пътна маркировка М8.1, което обуславя квалификация на деянието на И. по по-тежко квалифицирания състав на чл. 343, ал.3 от НК.

Деянието е извършено по непредпазливост – подсъдимият И. обективно е причинил съставомерния резултат без да е искал и да е предвиждал настъпването на неговите общественоопасни последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди и предотврати, бидейки правоспособен водач запознат много добре правилата за движение. Подсъдимият е бил длъжен да отчете и обстоятелството, че е водач с малък опит, поради което, както правилно посочва районния съд, е бил длъжен да бъде изключително съсредоточен, внимателен и предпазлив при управление на автомобила си, особено докато се приближавал към пешеходната пътека, като е бил длъжен да съобрази поведението си и с другите участници в движението.

Неоснователни са възраженията на защитата за несправедливост на наложеното на подсъдимия наказание.

За извършеното от подсъдимия Г. И. престъпление по чл. 343, ал.3 предложение последно, б.“А“ предложение второ, вр. чл. 343, ал.1, б.“Б“

предложение второ, вр. чл. 342, ал.1 от НК в Особената част на НК е предвидено наказание „лишаване от свобода“ за срок от една до шест години. Районният съд е наложил на подсъдимия наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година, което по вид и размер е определено съобразно правилата на чл. 54 от НК и при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства. Това решение на контролираната инстанция се споделя от настоящия въззивен съдебен състав като правилно и законосъобразно. Правилно като смекчаващи отговорността обстоятелства са били взети предвид чистото съдебно минало на И. и неговото съдействие в хода на разследването за разкриване на обективната истина. Като смекчаващо отговорността обстоятелство е било отчетено и наведеното като довод от защитата оказване на съдействие и помощ на пострадалата и откарването ѝ в най-близкото медицинско заведение. Това обстоятелство обаче, предвид и трайната съдебна практика в тази насока, не може да бъде приемано като изключително смекчаващо отговорността обстоятелство, водещо до извод, че и най-лекото, предвидено за това престъпление, наказание би се оказало несъразмерно тежко.

Правилно като отегчаващо отговорността обстоятелство е отчетено обстоятелството, че на пострадалата са били причинени две отделни средни телесни повреди, едната от които е и с доста продължителен оздравителен процес и период на възстановяване.

Обществената опасност на инкриминираното деяние е завишена предвид обстоятелството, че ПТП е предизвикано от лице с минимален опит като водач на моторно превозно средство, на булевард с голямо движение на превозни средства и пешеходци. Наред с това, доколкото пострадалата С. е със сравнително висок процент на инвалидизация, установена от ТЕЛК, ПТП-то и причинените ѝ от него телесни повреди безспорно са усложнили и без това недоброто ѝ здравословно състояние и допълнително са затруднили обичайния ѝ ритъм на живот.

Обществената опасност на подсъдимия също е завишена, предвид данните за последващи настоящото престъпление нарушения на правилата за движение по пътищата. Очевидно извършеното престъпление, тежестта на причинените с него общественоопасни последици, както и образуваното наказателно производство, не са били за подсъдимия събития, достатъчно

значими да го накарат да осмисли действията си и да си направи съответните изводи за бъдещето си поведение като водач на МПС, щом на по-късен етап И. е допуснал още нарушения на ЗДВП, като наред с по-леки нарушения (чл. 105, ал.1 и чл. 6 от ЗДВП) е допуснал извършване и на по-сериозни административни нарушения – по чл. 104Б, т.2 от ЗДВП и по чл. 21, ал.1 от ЗДВП.

Тези обстоятелства, наред с факта, че се касае за водач, който все още няма трайно затвърдени навици като водач на МПС, мотивират настоящият въззивен съдебен състав да приеме, че определеното от районния съд наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година е справедливо, доколкото съответства на обществената опасност на дееца и извършеното от него престъпление, и като такова би спомогнало за осъществяване целите на специалната и генерална превенция.

Не търпи критика решението на първостепенният съд да освободи подсъдимия И. от изтърпяване на наложеното му наказание „лишаване от свобода“. Предвид добрите характеристични данни на подсъдимия и младата му възраст, реално е да се очаква, че изпълнението на целите на наказанието и най-вече досежно специалната превенция, биха се изпълнили и без ефективното изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“. Определеният изпитателен срок от три години е съобразен с разпоредбата на чл. 66 от НК и е достатъчен за постигане на преследваните с него цели.

В съответствие със закона, правилно районният съд е определил на подсъдимия И. и наказание „лишаване от право да управлява МПС“. Същото се следва от разпоредбата на чл. 343Г, а размерът му – една година и два месеца съответства на обществената опасност на инкриминираното деяние и на подсъдимия.

В съответствие с правният извод относно вината и наказуемостта на извършеното от подсъдимия престъпно деяние, правилен се явява изводът на първостепенния съд, че подсъдимият Г. И. следва да заплати направените по делото разноски. Този извод на съда е в съответствие с разпоредбата на чл. 189 ал.3 от НПК.

По реда на служебната проверка и предвид правомощията си, въззивният състав прецени и процесуалната законосъобразност на проверявания съдебен акт. Не се установи в някой от етапите на това

наказателно производство да са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до ограничаване или накърняване на правото на защита на подсъдимия, както и на процесуалните права на страните в производството въобще.

Ръководен от изложеното и на основание чл. 337, ал.1 т.2 и чл. 338 от НПК, вр. чл. 334, т. т. 3 и 6 от НПК, Бургаски окръжен съд,

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 28 от 15.03.2022 г., постановена по НОХД № 4169/2021 г. по описа на Районен съд – Бургас, като признава за НЕВИНОВЕН и оправдава подсъдимия Г. К. И. с ЕГН ***** за това, да е извършил престъплението като е нарушил чл. 5, ал.1, т. 1 от ЗДвП, чл. 5, ал.2, т.1 от ЗДвП и чл. 116 от ЗДвП.

Потвърждава присъдата в останалата ѝ част.

Настоящото решение не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____